

[Knud Lind]

mark, men som blot af fædrelandskærlighed ønsker at dø som danske statsborgere.

Anden næstformand (Ebba Strange):

Det er rigtigt, som hr. Knud Lind siger, at det er her, vi beslutter det, men jeg gør opmærksom på, at det forudsætter et lovforslag og tre behandlinger, for at man kan tage stilling til det her i salen.

En kort bemærkning fra hr. Dohrmann.

(Kort bemærkning).

Dohrmann (FP):

Jeg synes ikke, der var nogen grund til, at ministeren ligesom var en smule – jeg ved ikke, om forarget er for stærkt et ord, men så i hvert fald da irriteret over, at hr. Burgdorf og jeg bragte dette på bane.

Se, det ligger, som det lige er blevet sagt heroppefra, sådan, at et lovforslag skal have tre behandlinger her i folketingssalen. For ikke at ryge ind i, at man afviser et eventuelt ændringsforslag, fordi den pågældende ikke har været omtalt her ved første behandling, kunne vi udmærket stille med et selvstændigt lovforslag om, at George Galbraith får dansk indfødsret, men det synes jeg ville være at sætte lidt for meget i gang, når det kan ordnes på den måde, at der bliver stillet et ændringsforslag.

Det er da rigtigt, som ministeren siger, at det er folketinget og indfødsretsudvalget, som suverænt afgør, hvem der skal have indfødsret, det er vi fuldstændig klar over. Jeg spurgte heller ikke ministeren, om han ville give vedkommende indfødsret. Jeg spurgte ministeren, om han ikke syntes, det ville være en god idé med Galbraith, som har boet her i 4½ år og taler perfekt dansk, og som er udtaget til det danske landshold, og jeg mener, at vi da alle sammen må være interesseret i, at det landshold, vi sender ud for at spille mod andre nationer, er så stærkt som muligt. Derfor skuffer det mig sådan set, at ministeren ikke gav hr. Burgdorf og mig den opbakning at sige, at det syntes han ærlig talt var en god idé. Jeg ved godt, at Esbjerg røg ned i 2. division i ishockey, men jeg håber ikke, det spiller ind her.

Indenrigsministeren (Henning Rasmussen):

Jeg vil gerne i anledning af den sidste bemærkning sige til hr. Dohrmann, at det jo

kunne rejse den mistanke, at det var af egnessige grunde, hr. Dohrmann gerne ville have sagen fremmet, hvis hr. Dohrmann mener, at jeg af egnessige grunde har en bestemt holdning i en sag som denne.

Jeg vil gerne sige, at det, der er sket i denne sag, er, at indfødsretskontoret og indenrigsministeren i et og alt har rettet sig efter de retningslinjer, indfødsretsudvalget har anvist for kontorets virksomhed. Og så har jeg gjort opmærksom på, at det ikke er indenrigsministeriet, der afgør, om en person skal optages eller ikke optages. Det er indfødsretsudvalget, der gør det.

Jeg vil gerne føje til, at det ikke, som hr. Dohrmann er inde på, skulle være nødvendigt, for at der kan stilles et ændringsforslag til indfødsretslovforslaget, at der nævnes et navn her fra talerstolen. Der er jo kommet mange ændringsforslag i tidens løb i indfødsretsudvalget, som så er blevet optaget på listen. Det er heller ikke nødvendigt at fremsætte et selvstændigt forslag, det kan være et ændringsforslag fra indfødsretsudvalget. Den fremgangsmåde er den normale, og den bør efter min mening også følges, hvis indfødsretsudvalget finder, at det konkrete tilfælde berettiger til, at den pågældende bliver dansk statsborger på nuværende tidspunkt.

Jeg mener fortsat ikke, det kan være rigtigt, at jeg skal aftvinges min personlige opfattelse af, hvorvidt det vil være rimeligt eller ikke rimeligt, at en bestemt person, hvis ansøgning jeg dårligt har set – der kommer jo mange ansøgninger til indenrigsministeriet, som jeg ikke ser – uden at jeg har haft lejlighed til at vurdere det, får dansk indfødsret. Jeg tror ikke, det er en hensigtsmæssig måde at behandle så vigtige sager på. Med den præcedens, som enhver konkret afgørelse risikerer at medføre for andre, der er i en situation, der kunne ligne den her, er det ikke hensigtsmæssigt, at vi skal forsøge at komme med tilkendegivelser, specielt ikke uforberedte tilkendegivelser, i konkrete sager.

Mine indledende bemærkninger i første omgang var mere en stiltfærdig appel om, at vi dog får mulighed for at vurdere og behandle disse sager efter de retningslinjer, vi hidtil har fulgt, og specielt, at indenrigsministeren, hvis han skal tages ind i diskussionen og skal give sin mening til kende om konkrete personer, så dog i alt fald har haft en chance for at gøre sig bekendt med sagerne.